

Arrest

nr. 304 638 van 11 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BLOCK
Onze Lieve Vrouwekerkplein 34-35
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE BLOCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 september 2016 België binnen met een identiteitskaart en huwelijksakte en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 28 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 19 april 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 277 149 van 7 september 2022 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt op 23 november 2022 in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een einde aan verzoekers verblijf en levert krachtens artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13octies).

1.4. Verzoeker wordt op 18 januari 2024 aangehouden door de politie omdat hij geseind staat voor mondelinge bedreigingen, belaging en opzettelijke slagen en verwondingen lastens zijn ex-partner. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van hem een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker wordt opgesloten in centrum 127bis te Steenokkerzeel.

1.5. Op 30 januari 2024 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 20 februari 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.6. Op 19 maart 2024 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van hem een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis). Op 28 maart 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker per drager wordt betekend en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn van Arabische origine, geboren in Bagdad, Centraal-Irak. In mei 2006 verhuisde u samen met uw familie van Bagdad naar de al Moalimin wijk in Baquba, Diyala. De aanleiding was de moord op uw oom om sektarische redenen. U werd begin 2007 gedurende drie dagen vastgehouden door het sjjiitische Mahdi-leger omdat u een soenniet bent. U werd bevrijd door het Amerikaanse leger. Naar aanleiding van deze gebeurtenis vluchtte u naar Suleimaniya, Noord-Irak. U vertrok alleen en werd drie maanden later vervoegd door uw familie, waarna jullie samen in een huurhuis gingen wonen in de wijk Serchinar. Na uw huwelijk met Al-Z(...) F(...) K(...) J(...) (OV (...)) in mei 2008 woonde u samen met uw vrouw in een huurhuis in dezelfde straat als uw familie. In 2009 verliet u samen met uw vrouw Suleimaniya omdat het leven voor u daar erg moeilijk was. U was het slachtoffer van racisme en had financiële moeilijkheden aangezien u regelmatig uw loon niet of niet volledig kreeg uitbetaald van uw werkgevers. U vestigde zich opnieuw in de Moalimin wijk in Baquba, Diyala, waar u tot uw vertrek uit Irak samen met uw vrouw en uw dochter verbleef. Uw ouders wonen tot op heden nog steeds op dezelfde plek in Suleimaniya, samen met 5 van uw 8 zussen, uw minderjarige broer en drie kleinkinderen. U werkte in Diyala als graafmachinechauffeur in het bedrijf van uw schoonvader. In juli 2014 ontdekte u een kleeftoom onder uw graafmachine. U besloot diezelfde dag nog om Irak definitief te verlaten. U verbleef 4 dagen bij uw ouders in Suleimaniya, waar u op uw Turks visum moest wachten. Nadien reisde u met de bus via Erbil en Dohuk verder naar Ankara, Turkije. U verbleef een jaar en acht maanden in Trabzon, Jeni Joma wijk. Uw vrouw en dochter trokken na uw vertrek in juli 2014 in bij uw schoonfamilie in Diyala, waar zij nog een 4-tal maanden verbleven alvorens ook naar Turkije af te reizen. In Turkije vroeg u samen met uw gezin asiel aan bij de VN. U kreeg een volgende afspraak in 2021. In maart 2016 besloten jullie per boot verder te reizen naar Europa. Jullie verbleven vervolgens 6 maanden in Griekenland, waarvan 4 maanden in O.C. Nia Kavala, Kavala-stad en 2 maanden in Athene. Via een relocatie-programma kon u samen met uw gezin op 16 september 2016 met het vliegtuig naar België komen, waar u en uw echtgenote dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u de volgende originele documenten voor: identiteitskaarten van u, uw vrouw en dochter; uw woonstkaart; een nationaliteitsbewijs van u en uw vrouw en een document in verband met de relocatie van Griekenland naar België. Daarnaast legde u ook een kopieën voor van het paspoort van u, uw vrouw en uw dochter; een UNHCR attest betreffende de asielaanvragen in Turkije van u, uw vrouw en dochter; een rantsoenkaart; een overlijdensakte van uw oom, een huurcontract, een ontvangstbewijs voor ontheemden, een huwelijksakte, het paspoort van uw vader en een woonstkaart van uw vader in Diyala. Tot slot bezorgde u het CGVS een dvd met beeldmateriaal betreffende uw werk als graafmachinechauffeur in Irak.

Op 28 juli 2017 besliste de Commissaris-generaal in jullie hoofde tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 oktober 2019 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen op tegenspraak veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden omwille van opzettelijke slagen met ziekte of werkonekwaamheid tot gevolg met verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten overstaan van uw echtgenote. U ging in hoger beroep tegen dit vonnis en op 10 januari 2020 bevestigde het Hof van beroep te Antwerpen voornoemd vonnis wat de veroordeling tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden betreft, maar wijzigde het bestreden vonnis voor het overige en verleende u uitstel van tenuitvoerlegging voor het gedeelte van de

opgelegde hoofdgevangenisstraf dat de periode van de reeds ondergane voorlopige hechtenis overstijgt, dit voor een periode van drie jaar, mits naleving van probatievoorwaarden.

Op 5 juni 2020 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie een brief waarin deze de Commissaris-generaal verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Per aangetekend schrijven van 18 maart 2021 werd u door het CGVS uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 14 april 2021 teneinde u de kans te geven mondeling de redenen tot behoud van de subsidiaire beschermingsstatus toe te lichten. Wegens ziekte kon u niet aanwezig zijn op dit persoonlijk onderhoud. U staaft uw afwezigheid met een medisch attest. Per aangetekend schrijven van 12 januari 2022 werd u een tweede maal door het CGVS uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 2 februari 2022 teneinde u de kans te geven mondeling de redenen tot behoud van de subsidiaire beschermingsstatus toe te lichten. U gaf geen gevolg aan deze oproeping en liet eveneens na schriftelijk de redenen mee te delen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen. Op 19 april 2022 werd vervolgens uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken. Op 25 mei 2022 tekende u beroep aan tegen deze genomen beslissing bij de Raad van Vreemdelingenbetwisting (RvV). Op 7 september 2022 werd de intrekkingbeslissing bevestigd door de RvV. Op 23 november 2022 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 januari 2024 werd u aangehouden door de politie van Antwerpen. U kreeg diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies CID). Ondanks uw veroordeling wegens feiten op uw ex-partner heeft uw ex-partner nog dertien aangiftes tegen u ingediend. U bleek voorts in december 2023 alleen al vier keer geseind te staan voor mondelinge bedreigingen, belagingen, opzettelijke slagen en verwondingen lastens uw ex – partner. De DVZ besloot uit de evaluatie van artikel 8, tweede lid van het EVRM dat u actueel een reëel gevaar vormt voor de openbare orde in het algemeen en voor uw gezins- en familieleden in het bijzonder.

Op 30 januari 2024 diende u vanuit het gesloten centrum 127bisis uw tweede verzoek voor internationale bescherming in. U verklaarde in het kader van uw tweede verzoek nieuwe problemen te hebben. U zou namelijk sinds 2022 nieuwe problemen gekregen hebben en deze keer uw schoonfamilie vrezen. Zo zouden de broers en de vader van uw ex-vrouw wapens dragen. Zij zouden van een gevaarlijke stam afkomstig zijn en banden hebben met bepaalde groepen. U verklaarde dat uw land zich bewust is van deze groepen en stam. Zij zouden hun al tientallen jaren steunen.

Ter staving van uw verzoek legde u screenshots neer van personen met wapens in hun handen en sociale media profielen van bepaalde personen (kopieën).

Op 21 februari 2024 werd uw verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U tekende geen beroep aan bij de RvV.

Op 18 maart 2024 liet de Iraakse ambassade weten dat uw identiteit geverifieerd was en dat er een laissez-passer afgeleverd kon worden. Op 19 maart 2024 diende u een derde verzoek voor internationale bescherming in.

U verwijst in het kader van dit verzoek naar de problemen met uw ex-schoonfamilie. Voorts haalde u aan dat u zich verloofd hebt met een Iraakse vrouw die volgens de Belgische wet gescheiden is, maar volgens de Iraakse stamgebruiken nog steeds gehuwd is. Haar ex-man zou de scheiding niet erkennen. U bent van plan om te huwen met mevrouw al-S(...) nadat u de echtscheidingsprocedure met uw huidige echtgenoot hebt afgerond. U vreest door de familie van uw verloofde vermoord te worden. Er zou voorts nog een derde reden bestaan die u voor uzelf wilde houden en niet wil toelichten.

U legt geen documenten neer ter staving van uw derde verzoek. U zou foto's en video's hebben van uw verlovingsfeest en tevens een gerechtelijk contract en bedreigingen die u toegestuurd werden door de schoonbroer van uw verloofde. U legt deze echter niet neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In onderhavig verzoek stelt u dat u bij terugkeer naar Irak een vrees koestert omdat u door uw ex-schoonfamilie gezocht wordt omwille van uw echtscheiding. Voorts vreest u de familie van uw nieuwe vriendin/verloofde/ echtgenote daar deze niet akkoord zijn met het huwelijk. U verwijst tevens ook naar een derde reden die u niet wenst kenbaar te maken.

Wat betreft de vrees voor uw ex-schoonfamilie kan er aangestipt worden dat deze reeds in uw tweede verzoek voor internationale bescherming beoordeeld werd en niet kon weerhouden worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. U kwam niet verder dan het uiten van blote beweringen en slaagde er niet in om uw vrees te concretiseren. U legde ter staving van uw verzoek enkele screenshots neer van mensen met wapens in hun handen alsook facebookprofielen van bepaalde personen. Deze prints van foto's voegden niets wezenlijks toe aan uw relaas, daar deze profielen van eender wie kunnen zijn en u op basis van die screenshots uw problemen met deze personen niet kon substantiëren. Voorts zouden deze problemen reeds van 2022 dateren. U maakte pas melding van deze problemen op 30 januari 2024, en dit nadat u op 18 januari 2024 werd opgepakt. Indien u daadwerkelijk sinds 2022 problemen kent met u ex-schoonfamilie die banden zou hebben met gevaarlijke groeperingen kon in alle redelijkheid verondersteld worden dat u uw vrees al eerder kenbaar zou hebben gemaakt en al eerder een nieuw verzoek zou hebben ingediend. Dit niet in het minst daar de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus ook reeds in 2022 werd ingetrokken én deze beslissing ook reeds door de RvV werd bevestigd. U verbleef bijgevolg illegaal op het grondgebied en liep dan ook het risico naar Irak te worden teruggeleid. Dergelijk gedrag strookt niet met uw beweerde vrees voor vervolging. U had bovendien ook op geen enkel moment in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV die in 2022 plaatsvond enige melding gemaakt van uw beweerde vrees voor uw ex-schoonfamilie omwille van hun behoren tot een gevaarlijke stam en hun banden met bepaalde groeperingen. In elk geval moest worden vastgesteld dat u, ondanks uw bewering dat er nieuwe problemen waren sinds 2022, u pas op 30.01.2024, nadat u werd opgepakt en opgesloten, een nieuw verzoek indiende waar u deze elementen aanbracht. Dit is geenszins ernstig.

De problemen die u heden aanhaalt met de schoonfamilie van uw nieuwe partner kunnen evenmin overtuigen. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat de problemen zouden zijn opgedoken in de periode juli 2023 – september 2023 (VVIB 3.1). De bewijsstukken in verband met uw problemen, meer bepaald foto's audio-opnames en video's – stukken die u overigens niet neerlegt -, zouden immers dateren van die periode. U heeft met andere woorden ruimschoots de tijd gehad om de problemen met uw schoonfamilie kenbaar te maken temeer uw tweede verzoek dateerde van januari 2024, slechts twee maanden voorafgaand aan uw huidig verzoek. U heeft in het kader van uw tweede verzoek echter op geen enkel moment melding gemaakt van problemen met uw nieuwe schoonfamilie. Dat u nu plots op de proppen komt met problemen met uw nieuwe schoonfamilie kan dan ook allerminst overtuigen.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u religieus gehuwd zou zijn met mevrouw EI S(...) en op huwelijksreis naar Zwitserland zou zijn geweest (vragenlijst terugkeerbegeleiding 13 maart 2024 vraag 14). Ook hier legt u geen enkel begin van bewijs van voor. Nergens vermeldt u overigens de naam van uw nieuwe partner - u heeft het slechts over mevrouw S(...)- en evenmin maakt u melding van de datum van uw religieuze huwelijk. Uit uw bijlage 13 septies CID staat te lezen dat u in januari 2024 melding maakte van een vriendin. Er werd toen geoordeeld dat u er niet in slaagde om aan te tonen dat uw relatie met de dame voldoende hecht was. Voorts staat er te lezen dat u, ondanks uw beweerde relatie met mevrouw S(...), toch uw ex-partner herhaaldelijk bleef lastig vallen.

Nergens in uw verklaringen vermeldt u bovendien ook maar enig detail over de problemen die u bij terugkeer naar Irak voorziet. Veel verder dan de algemene bewoording dat u vreest achtervolgd en vermoord te worden omdat u de eer geschonden zou hebben, komt u niet. U laat eveneens na enige precisering over de personen die deze problemen zouden veroorzaken te vermelden; u noemt zelfs geen namen, maar houdt het op 'zwager' en 'ex-man'. Deze vage verklaringen inzake de nieuwe elementen op basis waarvan u meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming zijn bijgevolg niet overtuigend. De bewijsstukken die u wenst neer te leggen bestaan volgens uw verklaringen uit foto's en video's van uw huwelijksfeest in België en een huwelijkscontract opgesteld door een sheikh. Voorts zou de zwager van uw nieuwe echtgenote een gerechtelijk contract en dreigementen doorgestuurd hebben (DVZ VVIB 3.1, 5.2). U legt geen enkel document neer om uw problemen mee te staven. U haalt aan dat u deze niet kan verstrekken omdat u opgesloten zit. Nu blijkt dat u na overleg met uw advocaat de bewijsstukken 'misschien' ging doorsturen (zie mail 20/3/2024). Hoewel u gewezen werd op het belang van stavingsstukken, heeft u nagelaten deze neer te leggen. U verzaakt op die manier aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

De problemen met uw nieuwe schoonfamilie die u bij terugkeer naar Irak aanhaalt omwille van de relatie – wat die ook moge zijn- met mevrouw S(...) kunnen bij gebrek aan geloofwaardigheid dan ook niet gelden als nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Dat u voorts aanhaalt dat er nog een derde reden is waarom u niet kan terugkeren, maar deze reden niet toelicht en voor uzelf wenst te houden, is wederom een indicatie dat u geen volledig, transparant en waarheidsgetrouw beeld wil schetsen ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nlblijkt> dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genooddacht hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna

uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Bagdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

“Verwerende partij verwijst naar de vorige weigeringsbeslissing waarbij het asielverzoek werd geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van verzoeker aangezien hij deze niet eerder kenbaar maakte.

Er dient echter uitdrukkelijk opgemerkt dat problematiek met de schoonfamilie pas is gestart nadat deze kennis hebben genomen van het feit dat verzoeker in een echtscheidingsprocedure verweekt zit mij zijn huidige echtgenote.

Sinds de laatste beslissing is er eveneens veel veranderd. Verzoeker mocht in maart 2024 bedreigingen ontvangen vanwege de schoonfamilie, hierbij werd ook geparadeerd op sociale media met wapens. Dit is een ingrijpende gebeurtenis die de situatie voor verzoeker aanzienlijk heeft veranderd.

Verzoeker vraagt met nadruk, afdoende gehoord te worden door het CGVS, teneinde dit te kunnen toelichten en de nodige stukken over te maken.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen recht heeft op de subsidiaire bescherming.

Ingevolge het gewone risico-criterium zijn ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ niet geveerd. De ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ zijn enkel geveerd wanneer ziekte, honger of ander lijden te wijten is aan

natuurlijke oorzaken zoals droogte en het onvermogen van de staat een oplossing te bieden voor problemen ten gevolge armoede en gebrek aan hulpbronnen.

Uit voorgaande volgt dat het terugsturen van verzoeker een schending van het non-refoulement beginsel zal teweegbrengen.

Bij terugkeer heeft verzoeker het risico om ernstige schade te lopen door willekeurig geweld.

Derhalve heeft verzoeker ongetwijfeld recht op de subsidiaire beschermingsstatus.

Het is opvallend dat verzoeker subsidiaire beschermingsstatus werd afgenomen, er plots geen gevaar meer is in hoofde van verzoeker deze wel nog bestaat in hoofde van zijn echtgenote.

Verzoeker weerlegt niet dat er echtelijke problemen zijn ontstaan met zijn huidige echtgenote die op een andere manier hadden dienen te worden opgelost. Het is echter zeer kort door de bocht, verzoeker aan te wijzen als enige verantwoordelijke en als onverbeterbare crimineel die een gevaar vormt voor de maatschappij.

Verzoeker heeft behoudens voormelde echtelijke problemen die aanleiding hebben gegeven tot voormelde correctionele veroordeling een blanco strafregister, waarbij deze zich perfect gedraagt naar de regels van de samenleving.

CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met omstandigheid dat voormelde echtscheidingsprocedure met huidige echtgenote cultureel een enorme impact heeft gehad op verzoeker. Dat verzoeker hiertoe de regels, en de in België maatschappelijk aanvaarde manier niet afdoende heeft toegepast.

Verzoeker erkent dit en heeft hier inmiddels kennis van genomen. In het geboorte land wordt zeer anders omgegaan met echtgenotes die relatie verbreken en zich volledig onttrekken aan hun echtgenoot. Verzoeker erkent dat hij hier cultureel moeilijk mee had, en erkent dat hij de westerse regels en gedragingen inzake niet voldoende heeft gerespecteerd. Verzoeker beseft dit nu, dat in België andere regels gelden, en kan zich hier perfect in vinden. Dat een echtscheiding of een overspelige echtgenote niet dramatisch hoeft te zijn.

Verzoeker is formeel en stelt overigens dat hij zich heeft neergelegd bij de echtscheiding en hier constructief aan meewerkt. Dat verzoeker inzake westerse normen begrijpt en accepteert. Dat verzoeker zich ook hiernaar wenst te gedragen.

De verklaringen in dit verband worden verder ondersteund door het feit dat verzoeker actief meewerkt aan de echtscheidingsprocedure, alsook door het feit dat verzoeker inmiddels een nieuwe relatie heeft met mevr. A(...) E(...) K(...) (RRnr.: (...)), waarbij er plannen zijn te huwen zodra de voormelde echtscheidingsprocedure is afgerond. (stuk 2)

Voorwerp of de aanleiding van het intrekken van de subsidiaire status van verzoeker is dan ook op heden niet meer van toepassing."

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert artikel 3 van het EVRM en stelt dat hij tijdens zijn arrestatie op 18 januari 2024 heeft verklaard dat hij niet naar zijn land van herkomst wenst terug te keren omdat hij de familie van zijn ex-partner vreest. Hij herhaalt dat de familie van zijn ex-partner verschillende bedreigingen heeft geuit aan zijn adres en verwijst ter staving naar het stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift. Deze vrees werd volgens hem in de bestreden beslissing niet voldoende onderzocht, daar men slechts verwijst naar een eerder gemaakte beoordeling in de beslissing van 23 november 2022 houdende de beëindiging van zijn recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*sic*). Dit betreft echter geen actuele beoordeling, aldus verzoeker, die besluit dat de bestreden beslissing niet afdoende werd getoetst aan artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst voorts naar artikel 8 van het EVRM en voert in dit kader aan dat hij vader is van een minderjarige dochter die wettig in het Rijk verblijft en met wie hij een affectieve band heeft die middels foto's en video- en geluidsopnames kan worden aangetoond (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Verzoeker meent dat deze band niet teniet gedaan wordt door de stelling in de bestreden beslissing dat hij, door het plegen van intrafamiliaal geweld ten aanzien van zijn ex-partner, geen rekening heeft gehouden met de welvaart en ontwikkeling van zijn dochter (*sic*). Verzoeker betoogt dat de band met zijn dochter elk jaar hechter wordt, zoals zou blijken uit de gevoegde vonnissen van de familierechtbank respectievelijk de jeugdrechtbank te Antwerpen gewezen op respectievelijk 12 november 2021 en 6 maart 2023 (stukkenbundel verzoeker, stukken 5 en 6). Hij voegt hieraan toe dat hij elke maand een onderhoudsbijdrage ten belope van 176 euro betaalt aan zijn dochter. Verzoeker meent dat artikel 8 (van het EVRM) derhalve geschonden werd.

Verder meent verzoeker dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met het feit dat er thans twee procedures hangende zijn, met name (i) een procedure bij de familierechtbank te Antwerpen met het oog op de echtscheiding van verzoekers ex-partner en maatregelen in dit verband, en (ii) een procedure bij de jeugdrechtbank te Antwerpen met betrekking tot de minderjarige dochter van verzoeker en zijn ex-partner.

Wat betreft de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing van 18 januari 2024 (*sic*) op onzorgvuldige wijze werd gemotiveerd, daar (i) er met geen woord gerept wordt over het al dan niet bestaan van andere (minder dwingende) maatregelen dan de

opsluitingsmaatregel, (ii) er geen degelijk onderzoek werd gevoerd naar het gevaar dat verzoeker zou kunnen lopen in geval van terugkeer naar zijn herkomstland ingevolge de bedreigingen van de familieleden van zijn ex-partner, en (iii) er geen rekening werd gehouden met recht op een gezinsleven zoals opgenomen in artikel 8 van het EVRM en men zelfs niet voldoende op de hoogte is van de manier waarop verzoeker zijn recht op persoonlijk contact ten aanzien van zijn dochter uitoefent.

Verzoeker verwijst voorts naar de voorwaarden vermeld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet waaronder een vluchtrelaas, bij gebrek aan bewijselementen, toch geloofwaardig kan worden bevonden en vervolgt met een algemeen theoretisch betoog over de beoordeling van de geloofwaardigheid en de bewijslast in asielzaken.

Verzoeker betoogt onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat, ondanks het feit dat het CGVS poogt de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas vast te stellen, elementen daaruit nog steeds kunnen leiden tot een schending van het EVRM.

Hij zet verder nog het volgende uiteen:

“Dat verzoeker bovendien zijn volle medewerking verleende aan het CGVS teneinde hen in demogelijkheid te voorzien op een zo adequaat mogelijk manier diens asielrelaas te onderzoeken.

Dat verzoeker op deze manier tegemoetkwam aan zijn verplichtingen als asielzoeker.

Dat verzoeker geenszins de bedoeling heeft, op welke manier dan ook, de Belgische autoriteiten te bedriegen.

Dat verzoeker de nodige stukken heeft neergelegd, ter staving van zijn asielrelaas.

Dat verzoeker wijst op het beperkte gebruik van authentieke documenten in diens land van herkomst en derhalve op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielrelaas kan staven middels stukken.

Dat het CGVS bovendien geen enkel waarde hecht aan de te willen neerleggen stukken, gelet op hun relatieve bewijswaarde. Dat verzoeker bovendien formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen blijft staan.

Dat het volledige asielrelaas en alle verklaringen, afgelegd door verzoeker, vanuit dit referentiekader dienen te worden geïnterpreteerd.

Overwegende dat het CGVS wees op enkele inconsistenties en “vaagheden” in het relaas van verzoeker.

Dat het CGVS ten onrechte de nieuwe elementen die worden aangehaald door verzoeker als ongeloofwaardig bestempelt.

Dat verzoeker formeel onderstreept niets anders dan de waarheid te hebben verteld en aangeeft dat hij bij de verklaringen blijft die door hem werden afgelegd.

Verzoeker oppert niets anders dan de waarheid te hebben verteld en de vragen die hij heeft gekregen op een zo correct mogelijke manier heeft beantwoord. Dit binnen de grenzen van zijn kunnen.

Dat zijn antwoorden overigens dienen te worden geïnterpreteerd vanuit het specifieke referentiekader van de verzoeker.

Dat het asielrelaas van de verzoeker niet zomaar gemakkelijkschijf als ongeloofwaardig mag worden omschreven.

Overwegende dat het CGVS uit bepaalde details in het relaas van de verzoeker conclusies trok die tot zijn ongeloofwaardigheid hebben geleid.

Overwegende dat het CGVS bepaalde informatie gegeven door verzoeker interpreteert als zijnde vaag en ook twijfelt aan de hoegrootte van het imminent risico voor verzoeker.”

3.1.3. In een derde middel verwijst verzoeker naar de voorwaarden voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk de voorwaarden waaronder in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet de bewijslast dient te worden omgekeerd. Verzoeker betoogt dat het begrip ‘reëel risico’ zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van (een schending van) artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), *“waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie”*. Verder wijst verzoeker erop dat indien het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) van oordeel is dat er elders in Irak een geldig intern vestigingsalternatief bestaat in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, het daarvan het bewijs moet leveren, doch dat dit bewijs door de motivering van de bestreden beslissing niet wordt gegeven. Volgens verzoeker verzaakt het CGVS eraan om in de bestreden beslissing een (intern) vluchtalternatief voor te stellen. Verzoeker stelt dat het CGVS ook geen passend vluchtalternatief kon voorstellen, gelet op de ontwikkelingen, met name de dreiging uitgaande van zijn schoonfamilie, in Irak. De bestreden beslissing is bijgevolg niet adequaat gemotiveerd, aldus verzoeker.

3.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijkt de inventaris, volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- stuk 2: verklaring El S. E.;
- stuk 3: bedreigingen familieleden ex-partner;
- stuk 4: foto's met minderjarig kind;
- stuk 5: vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 12 november 2021;
- stuk 6: vonnis van de jeugdrechtbank van Antwerpen van 6 maart 2023.

3.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij een aantal stukken voegt die volgens hem bijkomende elementen vormen *“over de noodzaak gehoord te worden door het C.G.V.S. in het kader van nieuwe elementen”*. Het betreft, blijkt de inventaris:

- stuk 1: oproeping persoonlijk onderhoud (nieuw element) van 18 maart 2021;
- stuk 2: annulatie van gehoor (administratieve wijziging) van 13 april 2021;
- stuk 3: oproeping persoonlijk onderhoud (nieuw element) van 27 mei 2021;
- stuk 4: annulatie van gehoor (administratieve wijziging) van 9 juni 2021;
- stuk 5: proces-verbaal van verhoor A. Z. F. van 20 juli 2019;
- stuk 6: verklaring M. M. A. S.;
- stuk 7: verklaring S. A. S. van 21 februari 2024;
- stuk 8: proces-verbaal verloofde A. E. van 1 februari 2023;
- stuk 9: stukken integratie.

Verzoeker geeft verder in zijn aanvullende nota aan dat hij in het bezit is van videomateriaal dat zijn verzoek om internationale bescherming kan staven en dat getuige K. A. A. toelichting kan geven met betrekking tot de redenen die ten grondslag liggen aan dit verzoek.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in.

De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt

van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker aanhaalt dat hij zich verloofd heeft met een Iraakse vrouw die volgens de Belgische wet gescheiden is, maar volgens de Iraakse stamgebruiken nog steeds gehuwd is. De ex-man van deze vrouw zou de scheiding niet erkennen. Verzoeker verklaart dat hij van plan is met haar te huwen nadat hij de echtscheidingsprocedure met zijn huidige partner heeft afgerond. Verzoeker zou omwille van deze relatie in een bericht bedreigd zijn geweest door een persoon die beweert de broer te zijn van de ex-man van zijn verloofde. Verzoeker verklaart over foto's en video's van zijn verlovingsfeest te beschikken, alsook over een gerechtelijk contract en bedreigingen die hem zouden zijn toegestuurd door de schoonbroer van zijn verloofde, doch laat na deze bewijzen neer te leggen in het kader van de administratieve procedure (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“De problemen die u heden aanhaalt met de schoonfamilie van uw nieuwe partner kunnen evenmin overtuigen. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat de problemen zouden zijn opgedoken in de periode juli 2023 – september 2023 (VVIB 3.1). De bewijsstukken in verband met uw problemen, meer bepaald foto's audio-opnames en video's – stukken die u overigens niet neerlegt -, zouden immers dateren van die periode. U heeft met andere woorden ruimschoots de tijd gehad om de problemen met uw schoonfamilie kenbaar te maken temeer uw tweede verzoek dateerde van januari 2024, slechts twee maanden voorafgaand aan uw huidig verzoek. U heeft in het kader van uw tweede verzoek echter op geen enkel moment melding gemaakt van problemen met uw nieuwe schoonfamilie. Dat u nu plots op de proppen komt met problemen met uw nieuwe schoonfamilie kan dan ook allerminst overtuigen.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u religieus gehuwd zou zijn met mevrouw El S(...) en op huwelijksreis naar Zwitserland zou zijn geweest (vragenlijst terugkeerbegeleiding 13 maart 2024 vraag 14). Ook hier legt u geen enkel begin van bewijs van voor. Nergens vermeldt u overigens de naam van uw nieuwe partner - u heeft het slechts over mevrouw S(...) - en evenmin maakt u melding van de datum van uw religieuze huwelijk. Uit uw bijlage 13 septies CID staat te lezen dat u in januari 2024 melding maakte van een vriendin. Er werd toen geoordeeld dat u er niet in slaagde om aan te tonen dat uw relatie met de dame voldoende hecht was. Voorts staat er te lezen dat u, ondanks uw beweerde relatie met mevrouw S(...), toch uw ex-partner herhaaldelijk bleef lastig vallen.

Nergens in uw verklaringen vermeldt u bovendien ook maar enig detail over de problemen die u bij terugkeer naar Irak voorziet. Veel verder dan de algemene bewoording dat u vreest achtervolgd en vermoord te worden omdat u de eer geschonden zou hebben, komt u niet. U laat eveneens na enige precisering over de personen die deze problemen zouden veroorzaken te vermelden; u noemt zelfs geen namen, maar houdt het op 'zwager' en 'ex-man'. Deze vage verklaringen inzake de nieuwe elementen op basis waarvan u meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming zijn bijgevolg niet overtuigend. De bewijsstukken die u wenst neer te leggen bestaan volgens uw verklaringen uit foto's en video's van uw huwelijksfeest in België en een huwelijkscontract opgesteld door een sheikh. Voorts zou de zwager van uw nieuwe echtgenote een gerechtelijk contract en dreigementen doorgestuurd hebben (DVZ VVIB 3.1, 5.2). U legt geen enkel document neer om uw problemen mee te staven. U haalt aan dat u deze niet kan verstrekken omdat u opgesloten zit. Nu blijkt dat u na overleg met uw advocaat de bewijsstukken 'misschien' ging doorsturen (zie mail 20/3/2024). Hoewel u gewezen werd op het belang van stavingsstukken, heeft u nagelaten deze neer te leggen. U verzaakt op die manier aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

De problemen met uw nieuwe schoonfamilie die u bij terugkeer naar Irak aanhaalt omwille van de relatie – wat die ook moge zijn- met mevrouw S(...) kunnen bij gebrek aan geloofwaardigheid dan ook niet gelden als nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

De Raad stelt vast dat verzoeker bij voorliggend verzoekschrift een verklaring van zijn huidige partner voegt (verzoekschrift, stuk 2) en dat hij middels zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota een proces-verbaal van verhoor, alsook een fotokopie van de eerste pagina van een huurovereenkomst en enkele foto's (aanvullende nota, stukken 8 en 9) bijbrengt op basis waarvan zijn relatie met deze vrouw kan worden aangenomen, alsook dat hij plant met haar in het huwelijk te treden eens de echtscheiding van zijn huidige vrouw rond is. Echter wijzigt dit gegeven niets aan de vaststelling *in casu* dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker stelt te kennen met de familie van zijn verloofde in Irak, nu (i) verzoeker geen melding maakte van deze problemen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, dat dateert van januari 2024, niettegenstaande uit zijn verklaringen aangaande de vermeende bewijsstukken in dit verband kan worden afgeleid dat deze problemen zouden zijn opgedoken in de periode juli 2023 – september 2023 en (ii) hij hierover louter vage verklaringen aflegt die hij niet concretiseert noch staat met enig bewijsstuk, niettegenstaande hij na overleg met zijn advocaat heeft laten weten voormelde bewijsstukken misschien te zullen doorsturen en hem ook gewezen werd op het belang hiervan. Verzoeker negeert deze laatste pertinente vaststelling in de bestreden beslissing schromelijk waar hij in zijn tweede middel zonder meer poneert dat hij *“de nodige stukken heeft neergelegd, ter staving van zijn asielrelaas”*. Daar verzoeker in gebreke is gebleven, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, om de bewijsstukken waarover hij beschikt neer te leggen in het kader van zijn administratieve procedure, is zijn argument *“[d]at het CGVS bovendien geen enkel waarde hecht aan de te willen neerleggen stukken, gelet op hun relatieve bewijswaarde”* in casu niet dienstig.

In zoverre verzoeker ook in het kader van zijn huidige verzoek vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen met betrekking tot de vermeende problemen met zijn ex-schoonfamilie, die door hem werden uiteengezet in het kader van zijn tweede verzoek, dient te worden gewezen op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Wat betreft de vrees voor uw ex-schoonfamilie kan er aangestipt worden dat deze reeds in uw tweede verzoek voor internationale bescherming beoordeeld werd en niet kon weerhouden worden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. U kwam niet verder dan het uiten van blote beweringen en slaagde er niet in om uw vrees te concretiseren. U legde ter staving van uw verzoek enkele screenshots neer van mensen met wapens in hun handen alsook facebookprofielen van bepaalde personen. Deze prints van foto's voegden niets wezenlijks toe aan uw relaas, daar deze profielen van eender wie kunnen zijn en u op basis van die screenshots uw problemen met deze personen niet kon substantiëren. Voorts zouden deze problemen reeds van 2022 dateren. U maakte pas melding van deze problemen op 30 januari 2024, en dit nadat u op 18 januari 2024 werd opgepakt. Indien u daadwerkelijk sinds 2022 problemen kent met u ex-schoonfamilie die banden zou hebben met gevaarlijke groeperingen kon in alle redelijkheid verondersteld worden dat u uw vrees al eerder kenbaar zou hebben gemaakt en al eerder een nieuw verzoek zou hebben ingediend. Dit niet in het minst daar de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus ook reeds in 2022 werd ingetrokken én deze beslissing ook reeds door de RvV werd bevestigd. U verbleef bijgevolg illegaal op het grondgebied en liep dan ook het risico naar Irak te worden teruggeleid. Dergelijk gedrag strookt niet met uw beweerde vrees voor vervolging. U had bovendien ook op geen enkel moment in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV die in 2022 plaatsvond enige melding gemaakt van uw beweerde vrees voor uw ex-schoonfamilie omwille van hun behoren tot een gevaarlijke stam en hun banden met bepaalde groeperingen. In elk geval moest worden vastgesteld dat u, ondanks uw bewering dat er nieuwe problemen waren sinds 2022, u pas op 30.01.2024, nadat u werd opgepakt en opgesloten, een nieuw verzoek indiende waar u deze elementen aanbracht. Dit is geenszins ernstig.”

Verzoeker brengt geen elementen of argumenten aan die de eerdere beoordeling van zijn voorgehouden vrees voor zijn ex-schoonfamilie in een ander daglicht kan stellen. Zijn opmerking in het eerste middel dat de *“problematiek met de schoonfamilie pas is gestart nadat deze kennis hebben genomen van het feit dat verzoeker in een echtscheidingsprocedure verweekt zit mij zijn huidige echtgenote”* doet niets af aan de verwachting dat verzoeker deze vrees reeds eerder dan op 30 januari 2024 zou hebben kenbaar gemaakt, daar verzoeker niet betwist dat de vermeende problemen al van 2022 dateren. Verzoeker beperkt zich verder tot loutere beweringen waar hij aangeeft in maart 2024 wederom bedreigingen te hebben ontvangen vanwege zijn (ex-)schoonfamilie, waarbij ook op sociale media zou zijn geargandeerd met wapens. De bewijzen van bedreigingen die hij als stuk 3 bij zijn verzoekschrift voegt blijken foto's te zijn van gewapende mensen waaromtrent reeds in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat hieruit niet kan worden afgeleid wie deze personen zijn en dat deze foto's evenmin aantonen dat deze personen hem bedreigen of behoren tot bepaalde groeperingen. Nog daargelaten het feit dat in de

bestreden beslissing in dit verband verwezen wordt naar de beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) van 20 februari 2024, en niet naar de beslissing houdende de beëindiging van verzoekers recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 november 2022, zoals verzoeker poneert, toont verzoeker niet aan dat deze beoordeling niet langer actueel is. Verzoeker blijft immers in gebreke om naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen aan te brengen die van aard zijn de eerdere beoordeling van zijn vrees voor zijn ex-schoonfamilie te wijzigen. Deze eerdere beoordeling blijft derhalve onverminderd overeind.

De Raad wijst er verder op dat de beslissing van 19 april 2022 waarbij verzoekers subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken door de Raad werd bevestigd in zijn arrest met nummer 277 149 van 7 september 2022 en derhalve als vaststaand dient te worden beschouwd. De Raad herhaalt en benadrukt dat hij over de intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus aldus geen uitspraak meer vermag te doen in het kader van onderhavig beroep zonder de kracht van gewijsde van voormeld arrest te miskennen. Verzoekers kritiek in het verzoekschrift op voormelde beslissing tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus en de argumenten op grond waarvan hij meent deze status te moeten behouden zijn derhalve niet dienstig.

De Raad herhaalt voorts dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat de schending van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd. Nog daargelaten dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat “*verzoeker, door het plegen van intrafamiliaal geweld t.a.v. zijn ex-partner, geen rekening heeft gehouden met de welvaart en de ontwikkeling van zijn dochter*”, zoals verzoeker in zijn tweede middel poneert, licht verzoeker niet toe in welke zin zijn vermeende affectieve band met zijn minderjarige dochter in België, die hij staft middels meerdere foto's gevoegd bij zijn verzoekschrift (stuk 4) en ter illustratie waarvan hij verder wijst op de inhoud van twee gevoegde vonnissen van de familierechtbank respectievelijk de jeugdrechtbank van Antwerpen (stukken 5 en 6), een nieuw element vormt dat zijn kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk vergroot. Het voorgaande mede in acht genomen, ziet de Raad niet in, en licht verzoeker evenmin toe, welke impact het feit dat thans twee procedures hangende zijn bij respectievelijk de familierechtbank en de jeugdrechtbank te Antwerpen zou hebben op de bestreden motivering en beslissing.

In zoverre verzoeker van mening is dat hij in het kader van zijn huidige, derde verzoek door het CGVS had moeten worden gehoord, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog schromelijk voorbijgaat aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name de schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. Derhalve was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming in zijn schriftelijke verklaring aan te brengen of om uit te leggen waarom dit volgens hem niet mogelijk is (AD, stuk 6, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag - vertaling).

Verzoeker laat daarenboven na om in zijn verzoekschrift te expliciteren waarover hij bij het CGVS dan wel precies gehoord had moeten worden en geeft evenmin specifiek aan wat hij tijdens een eventueel persoonlijk onderhoud bij het CGVS dan wel had kunnen of willen toevoegen. Hij vergenoegt zich er in zijn eerste middel immers toe met nadruk te vragen “*afdoende gehoord te worden door het CGVS, teneinde dit te kunnen toelichten en de nodige stukken over te maken*”, zonder hierover ook maar enige verdere, bijkomende, concrete en nuttige duiding te verschaffen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker de kans had om ter zake de nodige toevoegingen te doen en de nodige en nuttige bijkomende elementen en informatie aan te voeren middels de indiening van het voorliggende verzoekschrift en de neerlegging ter terechtzitting van zijn aanvullende nota.

Verzoeker verschaft in zijn aanvullende nota evenwel niet de minste toelichting bij de daarbij gevoegde stukken en de vermeende noodzaak om op basis hiervan te worden gehoord door het CGVS in het kader van

nieuwe elementen. De oproepingen voor een persoonlijk onderhoud en de daaropvolgende annulatie daarvan blijken betrekking te hebben op de procedure met het oog op het heronderzoek van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus naar aanleiding van zijn strafrechtelijke veroordeling op 10 januari 2020 door het hof van beroep te Antwerpen (aanvullende nota, stukken 1-4). Dit heronderzoek heeft geleid tot de intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus op 19 april 2022, welke beslissing door de Raad werd bevestigd op 7 september 2022 en derhalve als vaststaand moet worden beschouwd. Het proces-verbaal van een verhoor van verzoekers ex-partner door de politie op 20 juli 2019 kan bezwaarlijk als een nieuw element worden beschouwd en bevat verder geen aanwijzingen met betrekking tot de beweeerde problemen met verzoekers ex-schoonfamilie (aanvullende nota, stuk 5). Het proces-verbaal van een verhoor van verzoekers huidige partner en verloofde door de politie op 1 februari 2024 bevat haar verklaringen aangaande de situatie met verzoekers ex-partner en kan niet in aanmerking worden genomen als objectief bewijs van de eventuele problemen die verzoeker met de familie van zijn ex-partner zou kennen (aanvullende nota, stuk 8). De verklaringen van respectievelijk M. M. A. S. en S. A. S. (aanvullende nota, stukken 6 en 7) en de stukken met betrekking tot verzoekers inspanningen tot integratie (aanvullende nota, stuk 9) hebben betrekking op verzoekers gedrag, opleidingen, werk en relaties in België, doch houden geen verband met de door hem in het kader van huidig derde verzoek aangehaalde redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog aangeeft in het bezit te zijn van videomateriaal dat zijn verzoek om internationale bescherming zou kunnen staven en dat een getuige toelichting kan geven bij de redenen voor zijn huidig volgend verzoek, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker nalaat overtuigende documentaire bewijzen neer te leggen die zijn verklaringen op afdoende wijze kunnen ondersteunen.

De Raad besluit dat verzoeker middels zijn aanvullende nota geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming, laat staan dat de aldus aangebrachte elementen zouden nopen tot een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Tot slot besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt zelf geen informatie aan waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal haar analyse baseert niet (langer) correct zou zijn of dat de zij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Voor het overige onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, die volgens hem vanuit zijn "*specifieke referentiekader*" dienen te worden geïnterpreteerd, evenwel zonder dat hij dit concretiseert, het uiteenzetten van een theoretisch betoog aangaande de geloofwaardigheidsbeoordeling en bewijslast in asielzaken en het minimaliseren of zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en geen elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

3.3.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Derhalve is verzoekers verwijzing in zijn derde middel naar artikel 48/5, (§ 3) van de Vreemdelingenwet en zijn betoog dat de commissaris-generaal *in casu* nagelaten heeft om in de bestreden beslissing een intern vestigingsalternatief in de zin van deze bepaling voor te stellen, niet dienstig. Een intern vestigingsalternatief is immers maar aan de orde wanneer tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de regio van herkomst van de betrokken verzoeker kan worden besloten, *quod non in casu*.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de kans kreeg om een schriftelijke verklaring af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort luidens voormeld artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De kritiek in het tweede middel dat “de bestreden beslissing dd. 18.01.2024 op onzorgvuldige wijze gemotiveerd” werd, is niet dienstig nu verzoeker klaarblijkelijk doelt op de ten aanzien van hem genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), terwijl enkel de ten aanzien van hem op 28 maart 2024 genomen beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT